

Je bent jong en je wilt wat...!!! Al vanaf jonge leeftijd wist ik mijn streven: Onafhankelijk zijn!!! Ik wilde leren, diploma's halen en hard werken om die topbaan te krijgen.

Dan ben je, niet geheel opeens, alleen met 2 kleine kinderen en 'n partime-baantje. Moet je 'n bijstandsuitkering aanvragen. Toen was er nog 'n regeltje bij de Sociale Dienst dat als je werkte, je % van je salaris mocht behouden bovenop je uitkering! Mijn redding vaak....

Kleine kinderen hebben nog geen eisen:

- leuke kleding uit n 2ehandswinkeltje;
- films en computerspelletjes keken en deden ze nog niet;
- speelgoed wat je niet kent is voor 'n kind altijd leuk al is het 6^e hands.

Maar toen ze ouder werden, waren ze het al snel beu:

- Ze wilden ook graag nieuwe kleding uit een winkel en niet meer uit n vuilniszak. Soms lukte dat mbv kinderbijslag.
- Ze wilden ook graag films kijken en spelletjes spelen.
- Ze wilden ook graag op maandag 'n spannend verhaal kunnen vertellen over wat ze het weekend hadden gedaan. En na de vakantie waar ze allemaal geweest waren en wat ze gezien hadden.

Het verhaal nooit op vakantie kunnen gaan begrepen ze al op jonge leeftijd. Toch baalde ik als moeder dat ik ze zulke herinneringen nooit kon geven. Ik vergeet nooit meer:

*) Ik had al tijden geld opzij gelegd om toch 'n nieuwe outfit te kunnen kopen voor n feestje. Al weken liep ik tijdens de zwemles, door de stad naar een jurk in de etalage te kijken en eindelijk kon ik die jurk kopen. Toen ik in de winkel was zag ik n spijkerbroek! Die had ik al jaren niet meer gehad. Wetende dat ik hierdoor niet al mijn rekeningen kon betalen kocht ik en die jurk en die spijkerbroek met n nieuw shirt!!! Toen we thuis waren en ik mijn nieuwe kleren showde vroeg mijn dochter: Wauw mam, wil je ons maandag zo uit school komen halen alsjeblieft??? Wow wat werd mijn onverantwoordelijke gedrag beloond!!!

*) Al snel leerde ze op school ook met computers om te gaan. Er kwam een brief van school: Computers en internet hoort bij de opvoeding en onderwijs van het kind tegenwoordig. Wanneer U dit thuis niet tot uw beschikking heeft, kunt U dit kenbaar maken op school. Dan zou school er voor zorgen dat het kind extra tijd op school kreeg om achter de pc te zitten. Ik naar school: Ik had geen pc en helemaal geen internet, op welke tijd zou mijn kind dan achter de pc mogen. Niet tijdens de pauzes, die ontspanning hebben ze nodig... Tijdens de lessen ook niet, die moeten ze volgen... t/m groep 8 heeft mijn dochter geen 5 minuten meer dan anderen achter de pc gezeten!!! Ik heb getracht om via bijzondere bijstand toch 'n pc te kunnen aanschaffen, de internetkosten zou ik kunnen betalen van het sport/welzijnsfonds want die vergoeden deze als abonnement. Helaas mijn verzoek werd na een hoorzitting afgewezen.

Tegenwoordig zit mijn oudste dochter op het voortgezet-onderwijs. Hier is n pc met internet niet meer genoeg, hier verwachten ze dat je zelfs n printer met inkt thuis hebt. Vele malen hebben ze mijn dochter hier op aangesproken! Wat voelde ik me telkens rot als moeder zijnde.... Dankzij familie/vrienden en kennissen hebben we nu n pc met internetverbinding en 'n printer!!!

De regeling van de bonus kwam te vervallen. Mijn kinderen werden groter en daardoor ook Mijn drang naar onafhankelijkheid en meer financiële ruimte! Toch heeft dat nog 'n jaar geduurd voor ik de stap durfde te zetten om n baan te zoeken en te zorgen dat ik uit die bijstand kwam. Mijn toekomstbeeld was zo onzeker. Wist niet hoeveel ik ging verdienen... Wist niet op welke vergoedingen en toeslagen ik nog recht zou hebben en wat dit betekende onderaan de streep!

Maar door mijn opvoeding en scholing wist ik dat er meer was en ik dat toch ook moest kunnen. Toen ik n baan had gevonden, naast mijn bestaande baantje, ging ik me steeds beter voelen. Kreeg ik meer financiële ruimte, voelde me onafhankelijker dan ooit en kon mijn kids eindelijk soms ook cadeautjes geven waar ze andere kinderen om benijdden. Heel groot verschil was ook dat ik nu eten kon kopen lettend op gezondheid ipv op de prijs. Ik ben doordat ik nu de ruimte had gezonde voeding te eten, toch 20kilo afgevallen. Alleen op vakantie... dat konden we nog steeds niet!!!

Helaas verloor ik mijn baan en moest ik weer n uitkering aanvragen. Een WW-uitkering. Al snel hoorde ik van de oprichting van een dienstencentrum. Daar lagen mijn interesses... anderen mensen helpen en leren! Zo om mij heen had ik al verschillende mensen geholpen, domweg omdat ik het wel kon of had en zij niet! Helaas werd mijn inkomen weer 30% minder maar de waardering en dankbaarheid verrijkte mij meer dan mijn salarisstrook. Dus als ik dat zou kunnen als werk....

Weet U hoeveel mensen er bang zijn van papieren!!! Het eerste wat ik ze wilde leren is vriendjes te worden met de post! Je krijgt elke dag post... als je dat eng vindt ervaar je elke dag angst en dat is 'n heel akelig gevoel! Ik probeerde weer orde te krijgen in de chaos en ze te leren n administratie bij te houden. Mensen te attenderen op vergoedingen en toeslagen waar ze recht op hebben en deze met ze aan te vragen. Ze te leren dat het geen schande is als je n rekening niet kunt betalen maar dat het verstandiger is een regeling te treffen dan de post helemaal niet meer te openen. Sommige mensen hielp ik op weg naar de schuldsanering en andere wist ik weer te overtuigen dat werken voor je geld echt vrijheid geeft!

Ik kan U niet vertellen hoe n schuld is ontstaan! Elk is 'n individuele situatie van een individu! Achter elk verhaal zit een Mens! Wij zijn allemaal mensen. Als je verder dan de schulden en de rekeningen probeert te kijken. Te Kijken en te Luisteren naar de Persoon! Zie je de mens en de situatie!

Als mensen bellen met vragen verwijs ze dan niet door naar een website... of stuur ze niet alleen een formulier toe. Als mensen geen pc hebben of niet snappen wat het formulier vraagt klappen ze dicht en schuiven ze het aan de kant om er vervolgens niets meer mee te doen!

Grotendeels van de mensen leven niet op de armoedegrens omdat ze dat willen! Vaak is dat onwetendheid, onkunde of onverantwoordelijkheid! Probeer mensen dat bij te brengen... Daar help je niet alleen de situatie van mensen mee maar zeker de mens zelf en hun kinderen! Hoe kan iemand die zelf nooit geleerd heeft een administratie bij te houden... Nooit geleerd heeft voor een baan... Nooit geleerd heeft dat ze ergens voor verantwoordelijk zijn dit nu leren aan hun kinderen!!! Je moet als kind sterk in je schoenen staan wil je dit leren...(Men heeft geen voorbeeld daarin gezien en zal in veel gevallen in dezelfde situaties komen als dat thuis was!)

Wat als je als kind:

- niet dagelijks kan douchen omdat je ouders van het gas/water/licht zijn afgesloten en je vriendjes je vinden stinken.
- zelden nieuwe kleding krijgt en daardoor nooit van je vriendjes hoort wat zie je er leuk uit;
- zelden je haar laat knippen of alleen door je ouders;
- je geen spelletjes kan spelen die je vriendjes wel spelen en daardoor niet bij jou komen spelen;
- je ouders niet verzekerd zijn en je daardoor niet naar de tandarts gaat;
- je zelden met je ouders iets leuks gaat doen in het weekend wat je heel de klas in de kring op maandagmorgen kan vertellen;
- je geen computer thuis hebt waardoor je je verslag moet schrijven en de leraar het alleen uitgetypt accepteert!
- je helemaal natgeregend op school aankomt en je klasgenoten lachen omdat zij nog droog zijn omdat ze wel met de bussen naar school kunnen.

Dan zijn vriendjes en school toch al snel niet meer leuk! Dan wil je toch niet meer naar school en wil je toch met niemand meer spelen! Dan blijf je toch het liefste thuis, bij je ouders, anders doen!

Wat als mijn kinderen:

- Geen schoenen hadden gekregen van opa en oma!
- En af en toe daar mochten logeren en dat dat toch spannend was!
- Mensen om mij heen geen pc en printer over hadden!

Kortom ik geen sociaal netwerk had! Leven op of onder de armoedegrens brengt mensen in een sociaal isolement! En niet alleen de mensen ook hun kinderen! Geen sociale contacten, dat is pas armoede!!!

Weet U:

Als je mensen aanspreekt zonder al een oordeel gevormd te hebben dat je dan ook het menselijke in de situatie ziet. Iemands gezichtsuitdrukking zegt zoveel. Het eerste moment dat je iemand ziet zegt zoveel....

Bijvoorbeeld

Mensen met slecht gebit durven bijna niet te lachen! Als ik vroeger vroeg hoe het kwam dat ze zo'n slecht gebit had was de voornaamste reden dat ze bang zijn voor de tandarts. Nu nog vraag ik het wel eens en wordt mij verteld dat ze al tijden niet meer bij de tandarts komen omdat ze dat niet kunnen betalen of erger niet meer verzekerd zijn! Dan krijg je de opening om over iemands situatie te kunnen praten op n presenteerblaadje en is het aan jou wat je er mee doet!

Ooit probeerden mensen te leven en werden afgerekend naar de maatstaven van de wet!
Tegenwoordig naar de maatstaven van de maatschappij! En dat is verdomd lastig zonder maatstaven!!!